

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKEER DAN KENNIS

Oom Wiggily en de Dennenboom

Oom Wiggily Langoor, de aardige oude heer konijn, zette zijn hoge zijden hoed op, poetste zijn bril met het puntje van zijn staart, zodat hij er goed doorheen kon kijken, en pakte toen zijn rood-wit-blauwe gestreepte reuma kruk van de schoorsteenmantel. Zo begon hij op een dag aan zijn tocht vanuit zijn holle boomstronk bungalow.

"Zou je niet beter een paraplu meenemen?" vroeg Zuster Jane Fuzzy Wuzzy, de muskusrat-huishoudster.

"Het lijkt erop dat we een aprilbui kunnen krijgen."

"Een paraplu? Ja, ik denk dat ik er een meeneem," sprak de konijnenoom, toen hij donkere wolken aan de hemel zag. "Het ziet ernaar uit dat er regen in zit."

"Ga je ergens in het bijzonder heen?" vroeg de muskusrat-dame, terwijl ze haar staart in een zachte knoop bond.

"Nee, niet speciaal," antwoordde Oom Wiggily. "Kan ik iets voor jou doen?" vroeg hij met een beleefde buiging, zoals een klein meisje op vrijdagmiddag een stukje op school opzegt.

"Nou," zei Zuster Jane, "ik heb wat appelbollen gebakken met sinaasappels erin, en ik dacht dat je er

misschien eentje mee zou willen nemen voor Grootvader Gans om hem op te vrolijken."

"Precies het goede idee!" riep Oom Wiggily, vrolijk. "Dat ga ik doen, Zuster Jane."

Dus met een appelbol zorgvuldig verpakt in een servet en in een mandje gedaan, vertrok Oom Wiggily door het bos en over de velden naar het huis van Grootvader Gans.

"Zou ik vandaag een avontuur beleven?" dacht de konijnenheer terwijl hij zijn oren heen en weer bewoog als de slinger van een klok. "Ik denk dat ik er wel een zou willen om me trek te geven voor het avondeten. Ik moet uitkijken of er iets gebeurt."

Hij keek om zich heen in het bos, maar het enige wat hij zag waren wat bomen.

"Ik kan met hen geen avonturen beleven," zei de konijnenoom, "hoewel de paardenkastanjeboom me laatst wel heeft geholpen door de stoute beer in de braamstruik te gooien. Maar deze bomen zijn niet zo."

Toch zou Oom Wiggily al heel snel een avontuur beleven met een van de bomen. Wacht maar af, dan hoor je er alles over.

Oom Wiggily liep een stukje verder en hoorde een grappig tikkend geluid in het bos.

"Tik! Tik! Tik! Tikketie-tik-tik!" klonk het.

"Hé! Iemand klopt op een deur om binnen te komen," dacht het konijn. "Ik vraag me af wie het kan zijn?"

Op dat moment zag hij een grote vogel op de zijkant van een n zitten, tikkend met zijn snavel.

"Tik! Tik! Tik!" ging de vogel.

"Neem me niet kwalijk," zei de konijnenoom, "maar je vergist je. Er woont niemand in die boom."

"O, dank je wel, Oom Wiggily. Ik weet dat hier niemand woont," zei de vogel. "Maar je begrijpt, ik ben een specht, en ik hak gaten in de boom om wat van het zoete sap te krijgen. Het sap stroomt nu in de bomen, want het is lente. Later zal ik gaten in de bast tikken om bij insecten en wormen te komen, als er geen sap meer voor me is om te eten."

En de specht ging verder met tikken, tikken, tikken.

"Hé! Dat is een grappige manier om iets te eten te krijgen," zei het konijn zachtjes tegen zichzelf. Hij keek naar de vogel tot hij wegvloog, en toen Oom Wiggily naar het huis van Grootvader Gans wilde huppelen, sprong de stoute oude beer plotseling weer tevoorschijn, voordat hij kon weglopen.

"Aha! We ontmoeten elkaar weer, zie ik," gromde de beer. "Ik was niet op zoek naar jou, Meneer Langoor, maar ik ben toch blij je tegen te komen, want ik wil je opeten."

"Nou," zei Oom Wiggily, terwijl hij met zijn oor aan zijn roze, fonkelende neus krabde, een beetje verrast. "Ik kan niet echt zeggen dat ik blij ben je te zien, goede Meneer Beer."

"Nee, dat neem ik aan," stemde het harige wezen in.

"Maar je vergist je. Ik ben de Stoute Meneer Beer, niet de Goede."

"O, neem me niet kwalijk," zei Oom Wiggily. De hele tijd wist hij dat de beer stout was, maar hij hoopte hem goed te maken door hem goed te noemen.

"Ik ben heel stout!" gromde de beer, "en ik ga je meenemen naar mijn hol. Kom maar mee!"

"O, dat wil ik niet," zei de konijnenoom, terwijl hij met zijn staart trilde.

"Maar dat moet je!" gromde de beer. "Kom op, nu!"

"O, jee!" riep Oom Wiggily. "Laat je me gaan als ik je geef wat er in mijn mandje zit?" vroeg hij, en hij hield het mandje omhoog met de lekkere sinaasappel appelbol erin. "Laat me gaan als ik je dit geef," smeekte de konijnenoom.

"Misschien wel, en misschien niet," zei de beer, slim.

"Laat me eens kijken wat het is."

Hij nam het mandje van Oom Wiggily en keek erin en zei:

"Aha! Een appelbol met sinaasappels erin! Daar ben ik dol op! Aha!"

"O," dacht Oom Wiggily. "Ik hoop dat hij het opeet, want dan kan ik

misschien weggaan als hij me niet opmerkt. Ik hoop dat hij het opeet!" En de beer, leunend met zijn rug tegen de n waar de specht gaten in had geboord, begon happen te nemen uit de appelbol die Zuster Jane voor Grootvader Gans

had gebakken.

"Nu is mijn kans om weg te komen!" dacht de konijnenheer. Maar toen hij zachtjes probeerde weg te huppelen, terwijl de beer het zoete spul aan het eten was, zag het stoute wezen hem en riep:

"Aha! Dat is niet de bedoeling! Kom hier terug!" en met zijn klauwen trok hij Oom Wiggily weer dichtbij.

Toen merkte de konijnenoom op dat er wat zoet, plakkerig sap of hars, zoals dat op vliegenpapier zit, van de stam van de boom naar beneden liep uit de gaten die de specht erin had geboord.

"O, als de beer maar hard en lang genoeg tegen die kleverige dennenboom leunt," dacht Meneer Langoor,

"dan blijft hij met zijn harige haar vastzitten en kan hij me niet te pakken krijgen. Ik hoop dat hij blijft plakken!"

En dat is precies wat er gebeurde. De beer genoot zo van het eten van de appelbol dat hij steeds harder tegen de kleverige boom leunde. Zijn vacht bleef vastzitten in de hars die eruit stroomde. Uiteindelijk at de beer de laatste kruimel van de bol op.

"En nu krijg ik je!" riep hij naar de konijnenoom; "Ik krijg je!"

Maar kreeg de beer Oom Wiggily te pakken? Nee. De beer probeerde naar het konijn te springen, maar dat lukte niet. Hij zat vastgeplakt aan de kleverige n en Oom Wiggily kon nu veilig terugrennen naar zijn holle boomstronk bungalow om een andere appelbol voor Grootvader Gans te halen.

Dus de beer had geen konijn, en het enige wat hij deed was vast blijven zitten aan de dennenboom tot er een

grote vos aankwam en hem hielp los te komen, en de beer riep "Auw!" omdat zijn vacht werd losgetrokken. Oom Wiggily was dus toch in orde, zie je, en hij was de dennenboom heel dankbaar omdat die de beer had vastgehouden.